

[Flemming Jensen]

om at overføre det civile beredskab til regionspolitimestrene. Her taler vi i hvert fald om folk, der i en situation, hvor beredskabet skulle bruges for alvor, bestem vil have rigeligt at se til. Denne opgave er, hvis den bliver løst rigtigt, enormt stor. Sandheden er vel bare, at i øjeblikket bliver den ikke løst, som den burde blive det; den prioriteres lavt. Jeg er sikker på, at det heller ikke er efter forslagsstillernes ønske. Derfor må vi nok erkende, at en opgave, der i sig rummer forsyningsberedskab, kommunikationsberedskab, økonomisk beredskab osv., er af en sådan størrelse, at den bliver vanskelig at løse af et politi, hvis kapacitet er ringe, og af en politimester, der i en krisesituation har meget store ordensmæssige opgaver at løse.

Endelig nævner forslagsstillerne, at man relativt nemt kan finde andre steder at placere de øvrige opgaver. Lad os foruden det, jeg i øvrigt har nævnt her, se på dette i udvalget.

Det er naturligvis trist, men formentlig realistisk, at forslaget næppe medfører besparelser.

Jeg skal blot til sidst sige, at vi naturligvis vil drøfte forslaget ud fra den saglige baggrund, hvorpå partiet venstre har fremsat det, men vi ser på det med megen skepsis.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet er enigt med venstre i hovedsigtet i det af venstre fremsatte beslutningsforslag nr. B 21 om ophævelse af statsamterne. Fremskridtspartiet er dog ikke enigt med venstre i den måde, man forsøger at løse problemerne på.

Venstres løsning i punkt 1 angående person- og familieretssager forekommer mig perspektivløs og uden nogen form for nytænkning, idet statsamtet for så vidt angår familie- og ægteskabssager efter venstres mening nu blot skal hedde Forvaltningskontoret for civilsager, og det forbliver statsligt. Det minder mig om en borger, der hed Berthelsen, som så gerne ville have, at hans venner kaldte ham et latinsk navn, Bartholin. Han måtte give en tønne øl for navneforandringen. Da man havde drukket øllet, sagde Johan Herman Wessel:

»Nu er tønden tom og tappen tør. Nu hedder du Berthelsen som før.«

Jeg tror, at når denne navnefest er overstået, så hedder det »statsamterne« som før.

Ægteskabsbetænkningen, nr. 796 af 1977, peger på et enstrengt system, hvor sagerne overføres til domstolene for relativt beskedne udgifter. I kapitel 9 på side 42 siger man:

»Uanset om den nuværende ordning bevares i hovedsagen eller sagerne overføres til domstolene ved gennemførelse af en enstrengt ordning, vil der være visse relativt beskedne udgifter forbundet med gennemførelse af de mulige nyordninger, der er omtalt i det foregående.«

Det vil altså sige, at en overgang til det enstrengede system for så vidt angår domstolene ikke efter ægteskabsbetænkningen skulle betyde de enorme udgifter. I ægteskabsudvalgets indstilling bør man hæfte sig ved, at et altovervejende flertal i ægteskabsudvalget under løsning A på side 4 i betænkningen peger på, at ægteskabssager bør henlægges under domstolene. Det er værd her at mærke sig, at socialdemokratiets medlem, fru Inge Fischer Møller, var med i dette flertal. Efter indenrigsministerens redegørelse her i tinget den 13. maj 1980 og efter ministerens oplysninger fra talerstolen i dag kan man forstå, at socialdemokratiet har taget en kraftig politisk vending i spørgsmålet.

Venstre anfører i sit beslutningsforslag, at efter forslagsstillernes opfattelse må en hovedlinje dog være, at opgaverne løses så nær borgerne som muligt. Netop nærhedsprincippet, som venstre går ind for, varetages måske bedst gennem behandling af familieretssager ved domstolene, idet der for det meste er flere tingsteder i hvert amt. I venstres forslag vil nogle borgere få langt til det statslige forvaltningskontor.

Fru Nathalie Linds andet punkt i beslutningsforslag nr. B 21 omhandler tilsynet med primærkommunerne. I stedet for amtmanden foreslår venstre at en dommer skal være formand, hvilket måske indebærer en lille nedgang i lønrammen. Fremskridtspartiet er betænkeligt ved, at legalitetsspørgsmålet afgøres af 4 amtsrådsmedlemmer – det har vi altid været – som jo også er politikere, og som i mange tilfælde har deres rod i det kommunalpolitiske og i det amtspolitiske. Jeg ved godt, at de er nødsaget til at træde ud, såfremt deres egen kommune er indblandet i et legalitetsspørgsmål, men de er trods alt politikere på amtsplan. Et politisk herskende flertal vil på denne måde kunne bedømme og fortolke et mindretals indsigelser efter